

blive en Hindring for, at Ministeren kan komme til at lade et saadant Gode blive Menigheder tildeel paa Steder, hvor disse Betingelser ikke kunne opfyldes. Det vil jo f. Ex. være bitterligt, at der er mange smaa Der omkring i vort Land, som have langt til Forbindelsen med andre Menigheder. Det kan ofte være Tilfældet, at netop paa saadanne smaa Der bliver der som Præster henfat gamle eller strøbelige Mænd, som kun lidet ere skikede til den Embedsgjærning, hvortil de ere satte; netop paa saadanne Der kunde det derfor være ønskeligt, at der var en større Afgang til at danne Frimenigheder; men det vilde der være langt vanskeligere at finde det fornødne Antal, som var villig til disse Offre. Hvad var saa naturligere, end at Ministeren paa saadanne Steder kunde lempe Betingelserne, som fastsættes i Lovforslagets § 1? Men dertil faaer Ministeren nu ingen Myndighed. Dertil kommer, at naar saaledes 20 Familiefædre tænke paa at gjøre Brug af et Forslag som dette, hvis det bliver til Lov, saa ville de ikke vove at udsætte sig for de store Offre, som Lovforslaget paalægger dem, naar de ikke have Sikkerhed for, at den Mand, til hvem de ville slutte sig, ogsaa vil faa kongelig Stadfæstelse. Inden de give sig til at bygge, ville de først forespørge sig hos Kirkeministeren, om der er Noget til Hinder for den Mand; men deraf følger, at Ministeren vilde faa en meget viid Mark for alle mulige penlige Raad og faderlige Formaninger, og det Hele vilde da kun blive en Bevillingsfag, en Bevillingsfag, som netop ved disse Betingelser, blev endnu vanskeligere, end om de slet ikke stod der. Det er imidlertid ikke blot, fordi vi finde Forslaget i og for sig urigtigt og uhenigtsmæssigt, at vi ikke have kunnet gaae med Fleertallet; men vi finde ogsaa, at det gjør et Indgreb i den kirkelige Samsundsorden, som er den eneste ønskelige og retfærdige, den nemlig, at, naar Kirken giver Afskald paa Statens Gode, skal Statsmagten heller ikke blande sig ind i dette Forhold. Oprindeligt

udviklede de kirkelige Menigheder sig uden nogetfomhelst Formynderstab fra Statens Side; men, da der kom en Statsreligion, og Staten hvede sin verdslige Understøttelse til Kirken, gjorde den det til en Betingelse, at denne skulde underkaste sig dens Magt. Kirken bødte sig som for et nødvendigt Onde, for at faa, hvad man ansaae for et Gode, det verdslige Gode. Men her have vi et Tilfælde, hvor en Menighed fraskriver sig alt verdsligt Gode og blot forlanger Ret til at leve indenfor det religiøse Samsund, uden iøvrigt at ville have Noget af alt det, som oprindeligt var Anledning til, at den verdslige Magt blandede sig i Kirkens Forhold. Hvad er naturligere og retfærdigere, end at man siger: Naar I gjøre dette Afskald, saa skulle I ogsaa være frie for Statens Indgriben og kun være undergivne den reent kirkelige Ordning, I skulle vælge saadanne Præster, som Biskopperne ordinere, I skulle være undergivne Biskoppernes og Provsternes Tilshyn og alle kirkelige Forrifter, og I maae finde Eder i, at Eders Præster blive affatte ved Dom, naar en kirkelig Domstol finder, at de have forbrudt deres Stilling; og alt dette indrømmer jo Forslaget i fuldt Maal; men hvorfor da blande denne kongelige Stadfæstelse ind, der skal udøves gennem en Minister, der er saa lidet kirkelig, at der end ikke er nogetfomhelst Lovbud for, hvilken Troesbekendelse han tilhører? Hvis en saadan Bestemmelse gaaer igjennem, saa vil det være at fortsætte hele den sørgelige Tilstand, hvori Kirkevesenet har været under Statskirken, da det var en Umulighed for det kirkelige Liv at udvikle sig frit og uafhængigt af Statsmagten, der troede overalt at skulle gribe ind som Formynder og foreskrive Reglerne og Formerne for det kirkelige Liv. Dette er Noget, som vi skulde være komne bort fra ved Folkekirken, og derfor hedder den jo Folkekirke istedetfor Statskirke, fordi Vægten skulde lægges et andet Sted; det skulde vi være komne bort fra ved Indførelsen af Religionsfrihed og Sognebaandsløsning og alle de andre Foranstaltninger, der